

Vallpalou

D'AIXÒ, NO ME'N SÉ ESTAR 2017

Vallpalou

D'AIXÒ, NO ME'N SÉ ESTAR

El moviment constant i el desplegament que comporta el món misteriós de l'expressió. Quin és el dispositiu que genera cercles d'afinitat des de la diferència? Què és el que es mou a dins i ens fa arribar a coses que potser ni pensàvem ni volíem dir? Què és tot això del que no me'n sé estar? La creació com un camp per explorar un llenguatge desconegut? Esdevenim l'apunt de transmissió que valida una col·laboració? On són els altres que ens habiten?

No voldria cenyir-me als codis que podrien etiquetar, fàcilment, un munt de connexions amb els llenguatges que ens són prou coneguts dins de l'abstracció, de l'informalisme... La identitat creativa és un fet complex perquè tot es mou en un procés constant, com la vida, les circumstàncies, el que ens envolta a cada moment, els contorns i els abismes infinitis de les nostres pròpies intuïcions. En definitiva, el que proposo és generar complicitats a través de les ressonàncies, les intuïcions, els silencis que ens habiten i ens permeten a nosaltres, espectadors, crear un diàleg amb l'autora.

Vall Palou no és una autora donada a parlar i precisar aspectes de la seva obra, sempre allunyant-se de tot allò que pugui arribar a perpetuar un clixé, però sí que ens deixa veure com treballa, d'una manera oberta, d'acord amb la fluïdesa d'una circulació que mai no s'atura. No vol donar pistes que confonguin la mirada neta a les peces (no trobarem títols sinó composicions) i valora per damunt de tot la diferència que ens permet sortir d'un interior còmode, massa ben acostumat a les rutines, per endinsar-nos en tot allò que pot ser desconegut. Mai no recalca què és el que voldria dir de la seva pròpia obra, com passa tantes vegades amb l'afany de projectar límits i amb les pors que no permeten avançar. Vol que circulem lliurement per obrir diàlegs on cadascú pugui entrar a compartir el seu món i sortir-ne amb la seva pròpia experiència. Vol que la llegim des de la nostra percepció íntima i que siguem nosaltres els que ens llancem de manera lliure a interpretar.

Però també hi ha un rastre inevitable que, d'alguna manera, ens marca a tots i m'interessa molt descobrir relectures sobre la seva pròpia obra, com si escrigués al damunt del que ja ha estat escrit després d'esborrar-ho. De fet, és una mena de palimpsest que té a veure amb la idea de procés creatiu, quan tant les idees com els conceptes apareixen al llarg del temps d'una manera diferent i es reescriuen en un context nou. Moltes vegades m'he preguntat a mi mateixa sobre aquesta lectura transversal de dies i anys. Al final, m'adono que el meu (teu, vostre) trànsit per la vida és com un *grattage*, una necessitat d'esborrar (però mai del tot!) per tornar a escriure.

A la poeta i assagista Chantal Maillard també li crida l'atenció aquesta facilitat amb la qual reduïm una persona a unes poques dades, perquè "una persona es una multitud de fragmentos, su vida no es una historia, sino un mapa o, mejor, una retícula o un rizoma que ofrece itinerarios diversos, cada uno de los cuales daría pie, si lo siguiésemos, a construir una historia distinta de las otras" (1). És un plantejament que comparteixo i m'ha fet avançar en la meva manera d'entendre el ser humà amb tot el que es deriva de l'encaix art-vida, molt en consonància amb l'actitud que pregonava Vall Palou. La metàfora de la bava del cargol, com titula el seu assaig Maillard, ens porta cap a l'expressió integradora del poetitzar.

A mesura que camino pel seu taller, estirant riells amb obra de diferents etapes, mirant objectes, ceràmiques i escultures, observo un altre punt decisiu del seu procés: treballar a partir d'un objecte trobat i establir encaixos d'idees, percepcions, intuïcions... I a cau d'orella, mentre segueixo avançant per aquest laberint amb la seva companyia, torno a sentir en veu baixa el murmurí d'un altre temps viscut en els meus inicis pels viaranys de l'art, el món intuitiu que havia trobat en els conceptes visuals i literaris d'Italo Calvino. La validesa d'aquelles propostes que ell preveia com a part essencial d'una altra manera de percebre

el món, ara que ja estem en el mil·lenni que li correspon i no és prediccció, torna a manifestar-se en aquest tot és possible que ens donen la combinatòria i la multiplicitat dels llenguatges creatius. Existir ja és això! Existir és una estructura oberta que necessita respirar per no quedar-se ofegada en el concret, i l'obra, tant la que ja és un resultat físic com la que està en procés, es pot muntar i desmuntar tantes vegades com es vulgui, trencar amb un jo soc (2) que per a molts és tan sols una falsa solidesa on arrapar-s'hi bé, on sentir-se a gust amb qualsevol afirmació enquistada en el temps.

Aquesta proposta expositiva on es convida un historiador de l'art i un poeta, em sembla molt interessant per les diferents versions i interpretacions que es poden fer cada vegada d'una obra. I sí, d'això, no me'n sé estar, perquè l'art és una part d'aquest procés per descobrir-nos que, amb les eines adequades per provocar i sorprendre'ns, ens situa en cadascun dels espais del recorregut com si fos un cercle d'afinitats que es desdoba en una síntesi-antítesi, desplegant la diferència de registres de Vall Palou. Un procés obert on generar contrastos és el més evident com a conjunt visual i alhora com a composició individual, sempre entre ritmes expressius que desborden qualsevol món prescrit per habitar-nos.

Llum, matèria, color, transparència (el que és besllum pel dessota de cada composició), opacitat, gest, espai, temps (el que és palimpsest de registres acumulats en la trama d'un decurs infinit), atzar..., un cùmul de referències que no hi serien sense el buit i l'absència. Amb tot i que trobem que la majoria de les obres són de producció recent, també se n'inclouen algunes que permeten obrir l'arc del temps com si fos una conversa en trànsit, una renovació constant de la percepció íntima.

La necessitat d'obrir camins en xarxa per defugir el que ella no voldria mai, és a dir: inscriure's en un clixé, ens porta a l'escultura

nua, el blanc dels murs amb el blanc d'uns volums on cal valorar no tan sols les formes sinó cada accident de la matèria; la pintura gratada i reescrita, com un palimpsest de transparències líquides on es dilueixen les trames amb les peces de ceràmica blanca; el diàleg de l'empremta pictòrica més austera amb les línies volumètriques que transitent, entre dues sales, per dur-nos a la gestualitat d'una pintura que conviu amb l'escriptura; el teixit recuperat, amb la seva pròpia empremta, i transformat amb la inserció de lletres que obren i tanquen alfabets cal·ligràfics (A i Ω), troba l'altre objecte on reflectir-se: un marc antic de mirall que acull el seu món més convuls de la línia; i ja, finalment, el paper amb totes les qualitats, una altra vegada el blanc que ens obria pas en el primer espai, amb dibuixos, gravats i el plantejament del llibre objecte que recull la poesia.

El paper, i especialment el gravat, ens porta a una magnífica exposició, realitzada en aquesta Fundació. Gènesi 2015, a cura de Josep Maria Sala-Valldaura, ens situava de ple en l'afinitat que es produceix entre el full blanc de l'escriptor i la tela de l'artista, la complicitat que permet establir connexions a l'hora d'avancar per camins que desconeixem. I D'això, no me'n sé estar, perquè són els interrogants múltiples els que permeten formar la pregunta sense resposta o esdevenir, com deia Clarice Lispector, un parèntesi que mai no es tanca. Moviment, trànsit, vida... Existir què és sinó fer-se i crear-se?

Glòria Bosch i Mir
Historiadora d'art

Directora de la Fundació Vila Casas

LES TRES PARQUES

Heu de saber que, malgrat sentir-vos orfes de tot i de tots, teniu les tres germanes Parques que no us abandonaran mai. La primera us va crear des del cor mateix que batega al bell mig de l'univers. La segona, mestressa del vostre destí, la teniu a la vora, fent-vos costat en el dolor i l'alegria. I la tercera, ai las la tercera, us tallarà el fil de les vostres vides amb unes tisores d'or.

Anònim

Les Tres Parques · Escultures · Fibra de vidre i resina de polièster · 135 x 240 x 300 cm · 2017

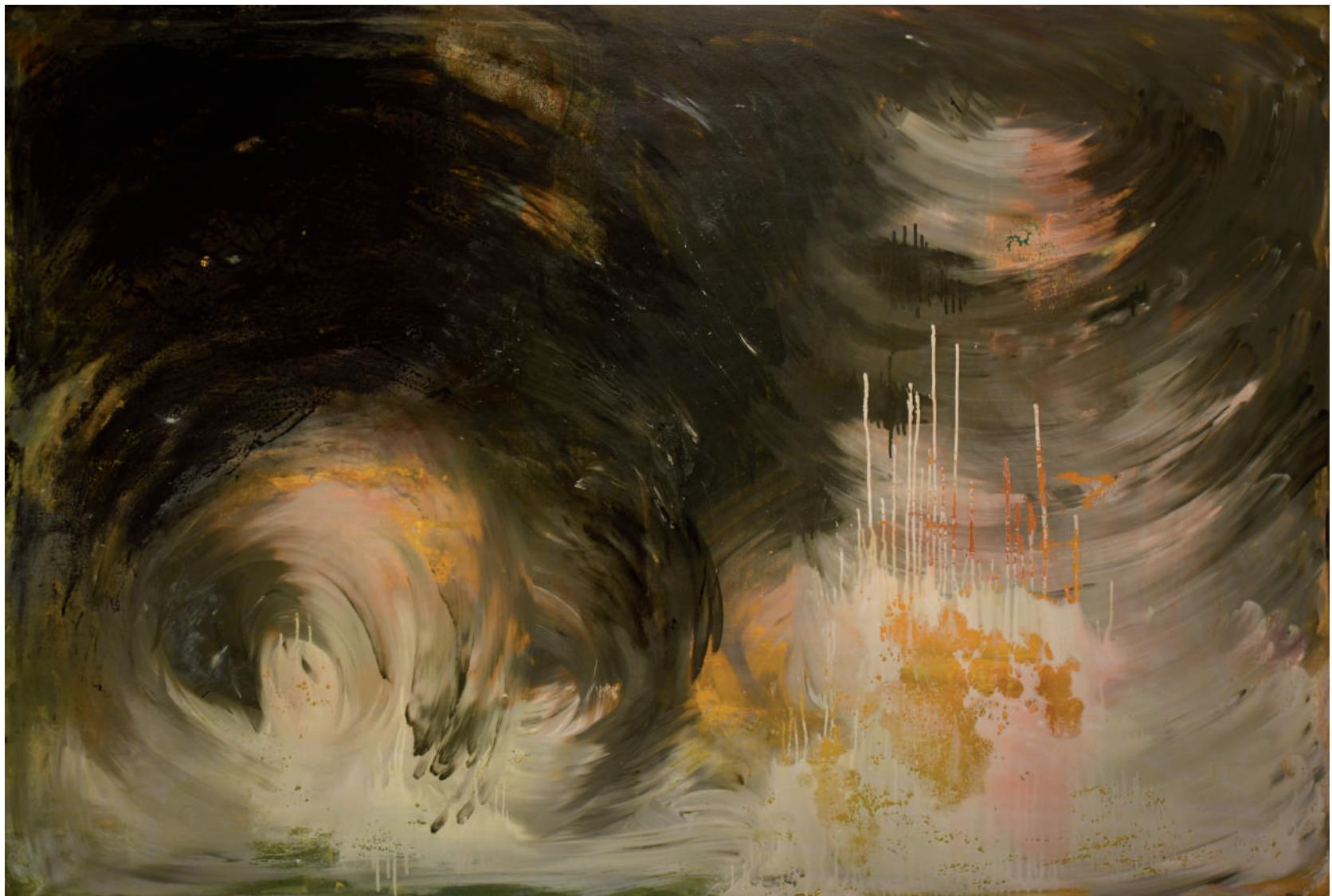
CERÀMICA

I brollant-li un riu del fons dels ulls digué:
Convertir-se en aigua és la mort per a les ànimes
com per a l'aigua és la mort convertir-se en terra.
De la terra neix l'aigua i de l'aigua l'ànima.

J. Pont: "Heràclit l'Obscur" (fragment de Fata Regina), de *Raó d'atzar*

Ceràmiques · Fang cuit a 980° · 2012

Composició Tela n. 515 · Oli i acrílic sobre tela · 195 x 130 cm · 2017

Dins la turbulència del passar d'un temps que no existeix. J. Pont

Composició Tela n. 522 · Acrílic sobre tela · 40 x 40 cm · 2017

Cap a tu, desraó del temps que ha de venir. J. Pont

Composició Tela n. 479 · Acrílic sobre tela · 195 x 130 cm · 2015

On la llum besa l'aigua i l'aigua crema la tenebra. J. Pont

Composició Tela n. 512 · Acrílic sobre tela · 195 x 114 cm · 2016

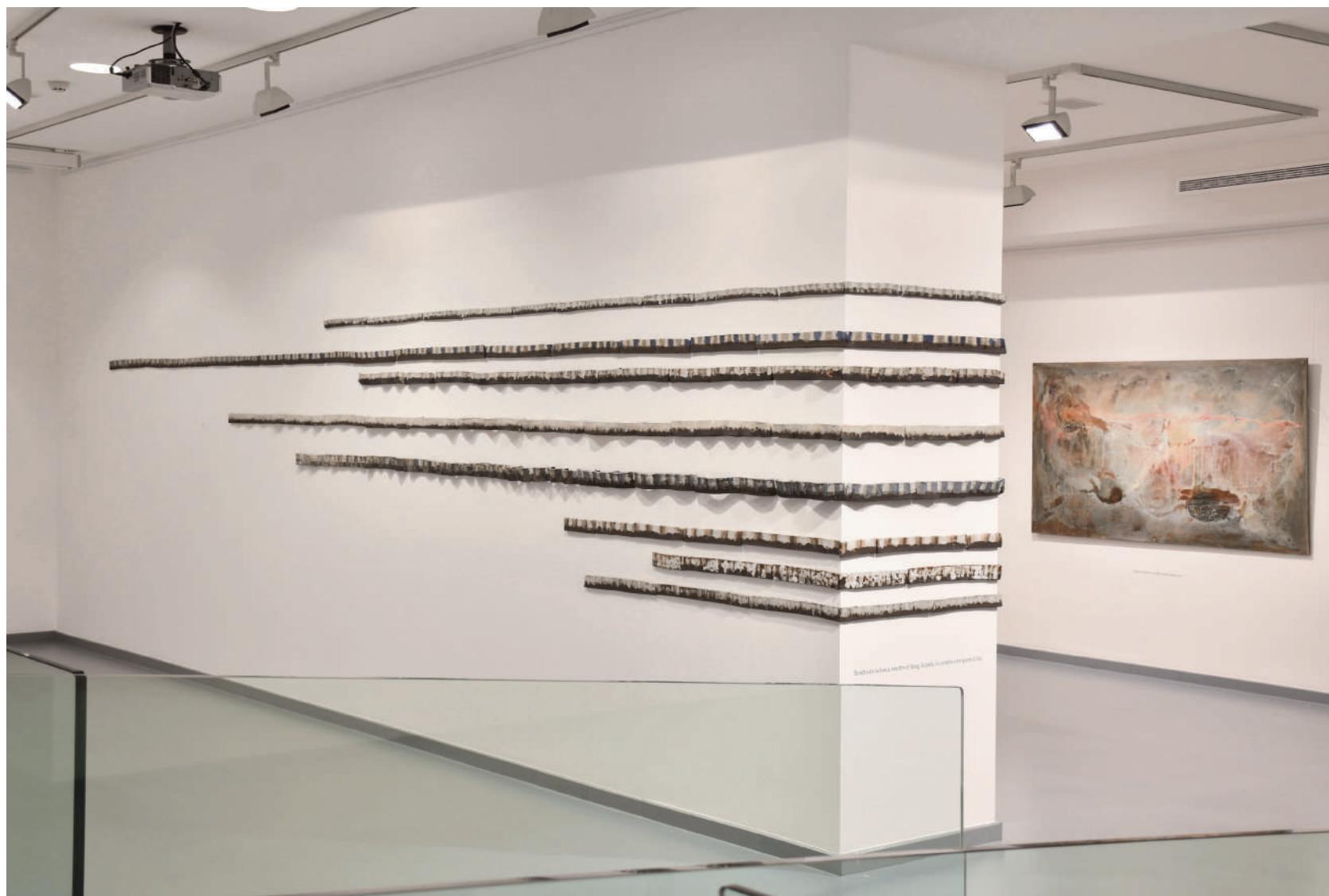
Un somni enfilat sobre el mur carnós de la lluna, l'espill. J. Pont

Composició Tela n. 517 · Acrílic sobre tela · 195 x 114 cm · 2017

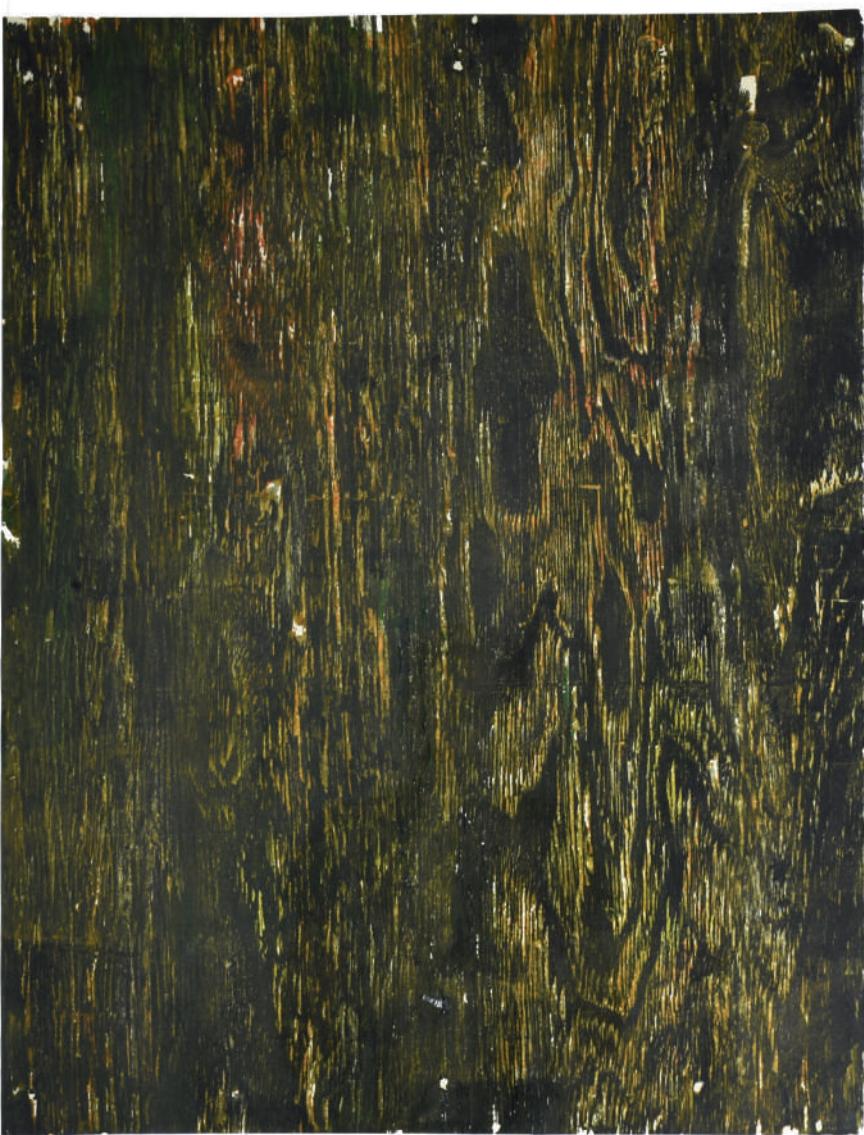
Perquè res no torbi el somni del foc i l'alambí de la ment. J. Pont

Varietat d'argiles d'alta temperatura · 2017

Tendra és la fosca, tendre el fang, la pols, la cendra estripant el foc. J. Pont

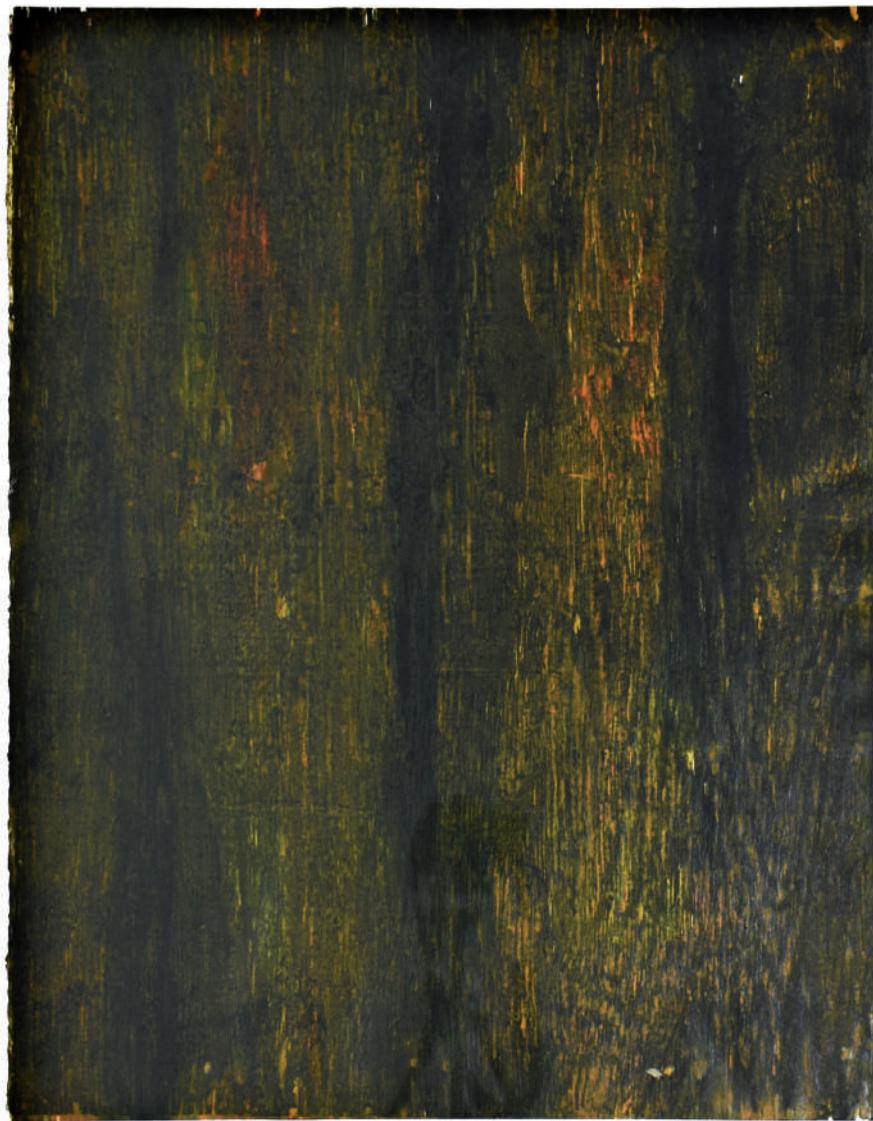

Xilografia sobre paper n. 11 · 72 x 57 cm · 2017

Xilografia sobre paper n. 13 · 72 x 57 cm · 2017

Talment un cec al caire del no-res. J. Pont

Xilografia sobre paper n. 10 · 72 x 57 cm · 2017

Xilografia sobre paper n. 12 · 72 x 57 cm · 2017

Talment un cec al caire del no-res. J. Pont

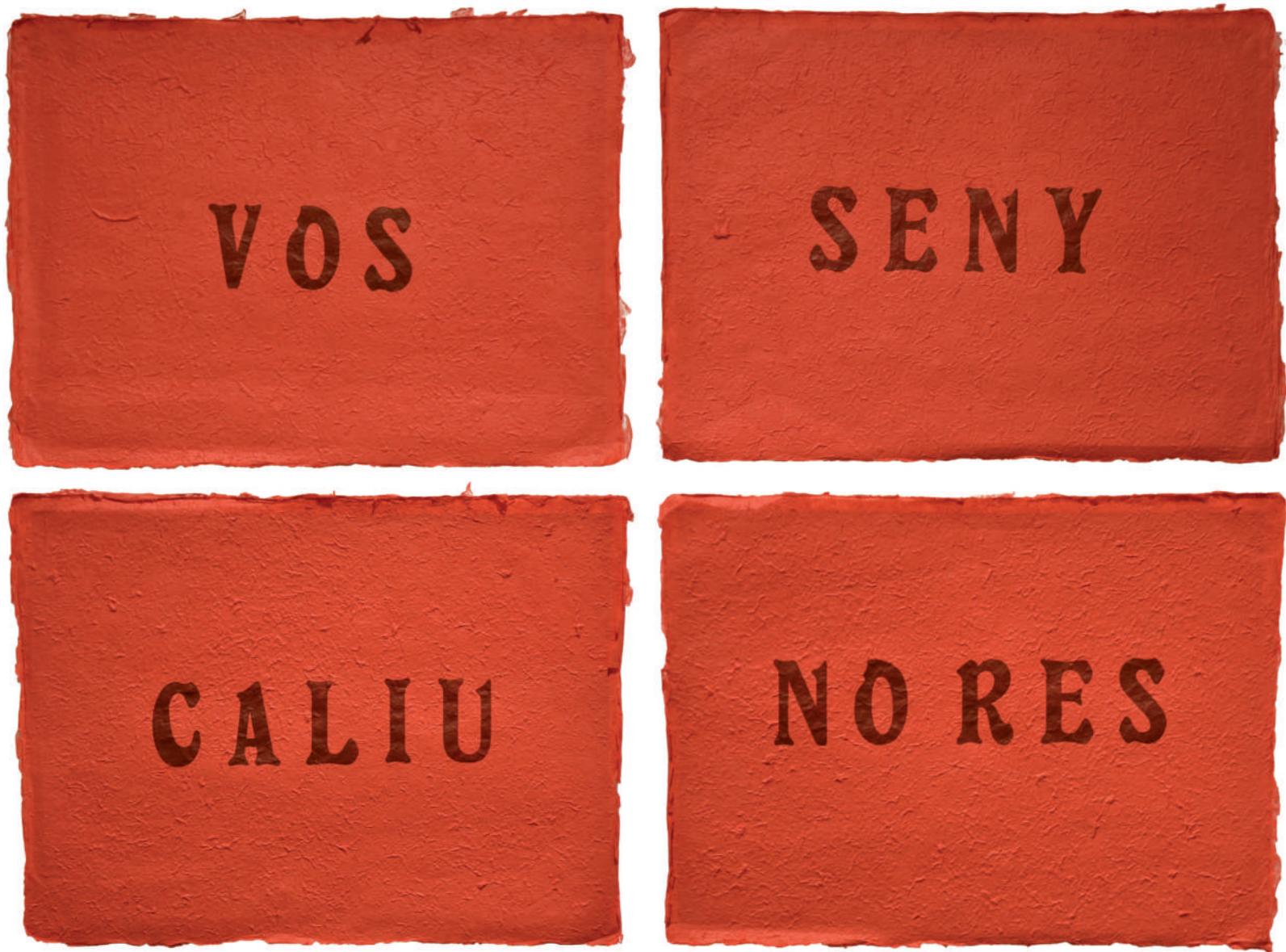
Composició Tela n. 476 · Acrílic sobre tela · 195 x 130 cm · 2015

Aigües entumides on desoven el temps i els peixos grocs de la malenconia. J. Pont

Composició Tela n. 513 · Acrílic sobre tela · 195 x 114 cm · 2016

Olors, colors, ocells esmicolant-se. J. Pont

Estampacions · 117 x 154 cm · 2017

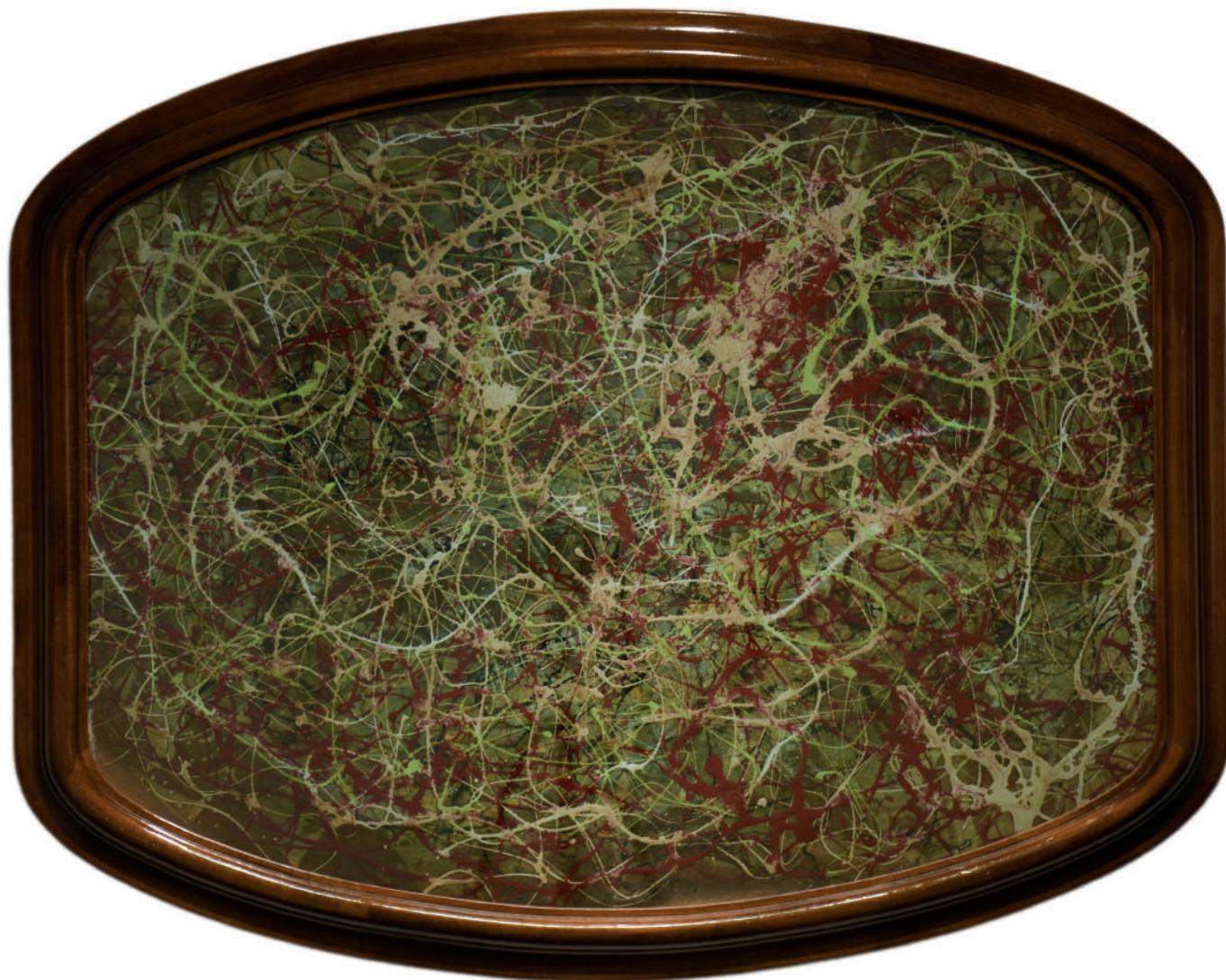

Litografia n. 41 · 56 x 38 cm · 2014

L'ull i la tinta: foguera blanca damunt la rosa negra. J. Pont

Collage sobre paper n. 6 · 180 x 72 cm · 2017

Acrílic sobre paper n. 19 · 83 x 67 cm · 1999

Els rius folls del record s'han congelat. J. Pont

Llàgrima o esperma

la sola claror

on crema

l'illa perduda

dels mapes.

J. Pont

Litografia n. 73 · 70 x 70 cm · 2014

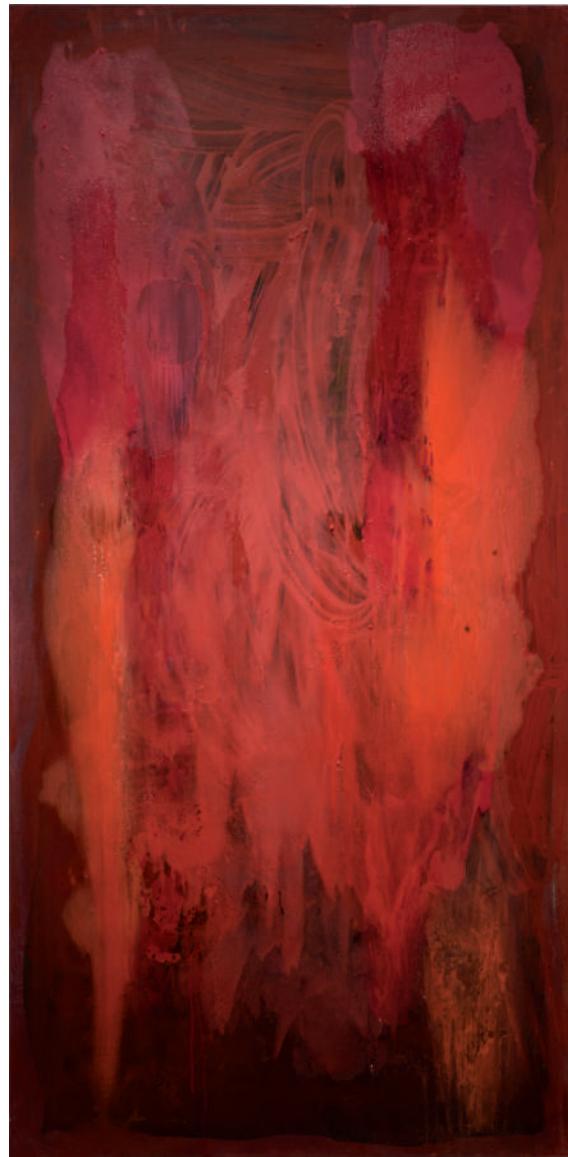

Acrílic sobre tela n. 514 · 195 x 114 cm · 2016

Vermells, el temps i l'argila dels murs:
el cor es clivella a la memòria com una magrana. J. Pont

Acrílic sobre tela n. 518 · 97 x 195 cm · 2016

Acrílic sobre tela n. 519 · 97 x 105 cm · 2016

Vermells, el temps i l'argila dels murs:
el cor es clivella a la memòria com una magrana. J. Pont.

Litografia n. 42 · 105 x 76 cm · 2014

Litografia n. 8 · 105 x 76 cm · 2014

Litografia n. 18 · 104 x 76 cm · 2014

Litografia n. 35 · 98 x 69 cm · 2014

Litografia n. 27 · 98 x 69 cm · 2014

Litografia n. 28 · 98 x 69 cm · 2014

Dic mar
I dic desert

Dic tinta
I veig la mort

Dic silenci
I tot em parla

Litografia n. 67 · 158 x 65 cm · 2016

Dic mar
I dic desert

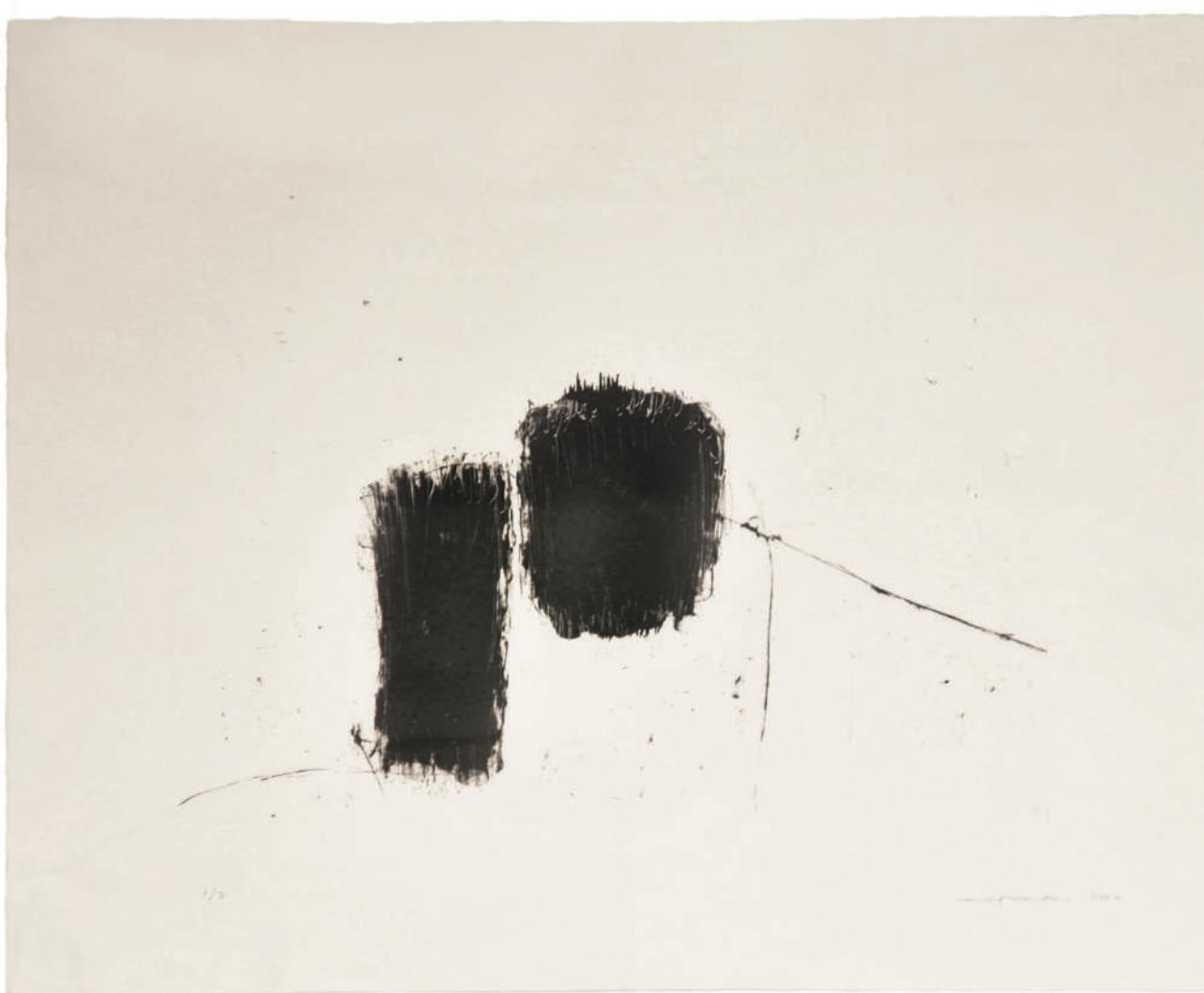
Dic tinta
I veig la mort

Dic silenci
I tot em parla

Litografia n. 66 · 158 x 65 cm · 2016

Litografia n. 1 · 76 x 56 cm · 2014

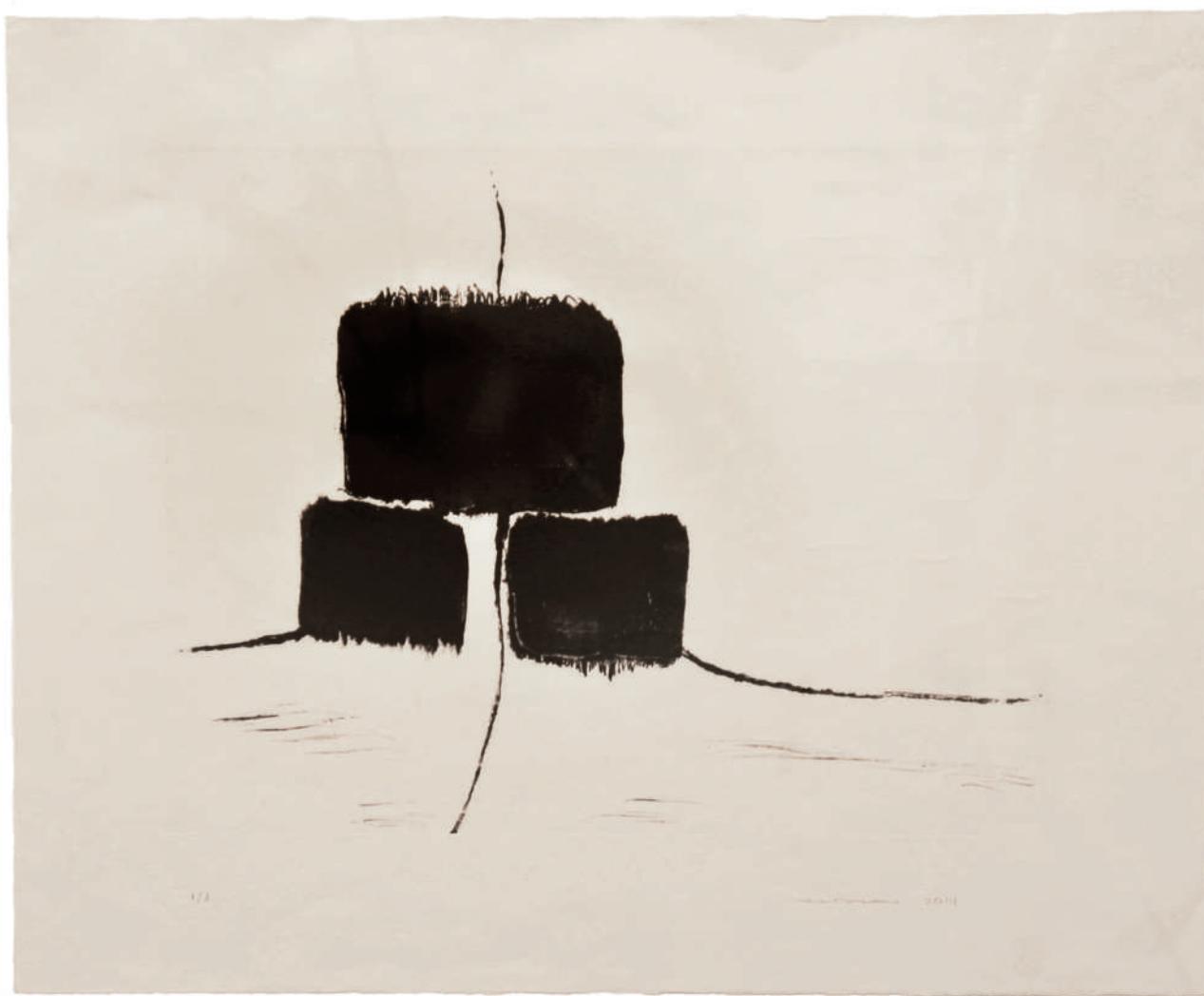
Litografia n. 2 · 76 x 56 cm · 2014

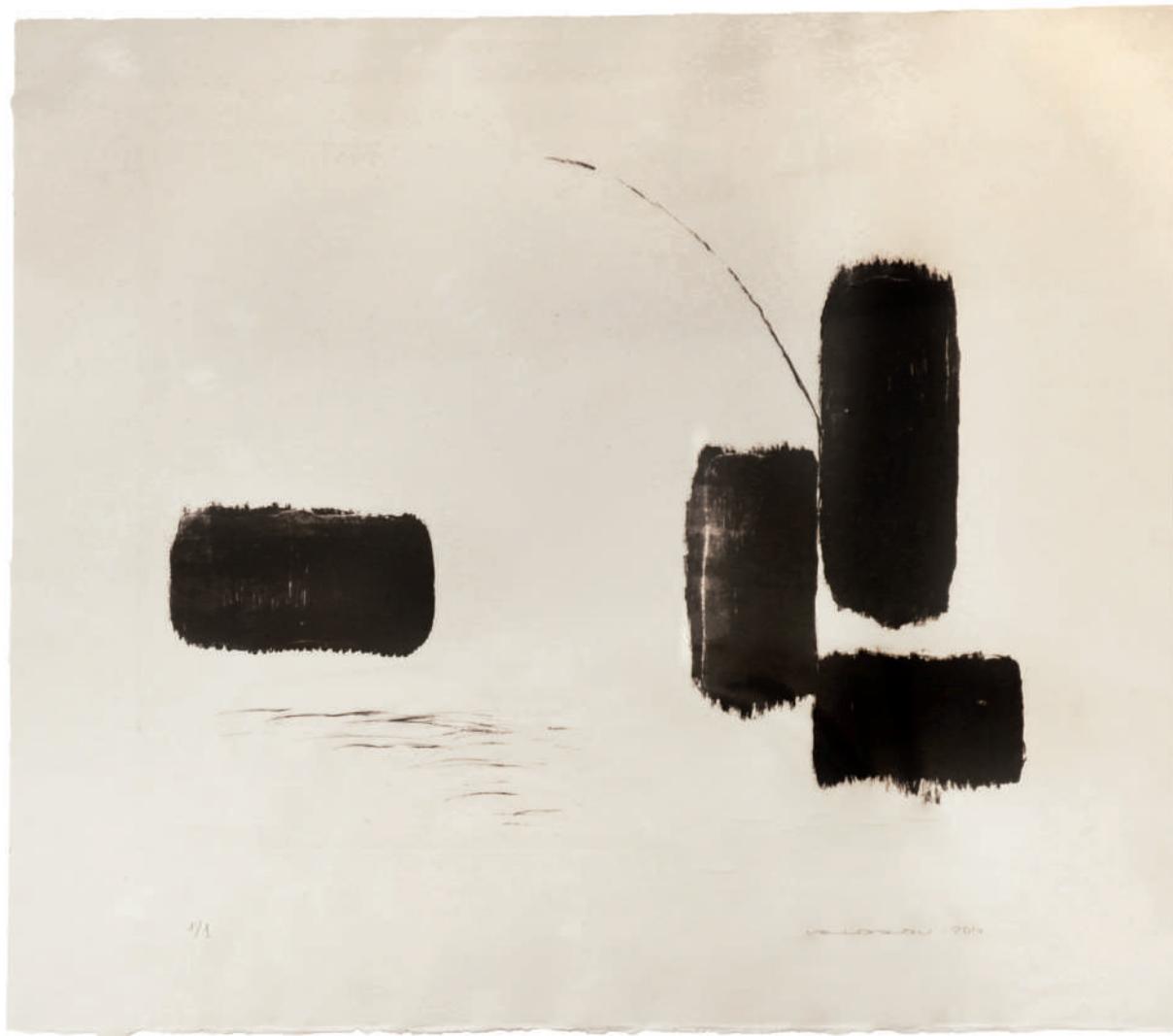
Litografia n. 3 · 76 x 56 cm · 2014

Litografia n. 4 · 76 x 56 cm · 2014

Litografia n. 5 · 76 x 56 cm · 2014

Litografia n. 6 · 76 x 56 cm · 2014

Així que el temps s'atura es mou l'eternitat. J. Pont

Llibre d'artista
BLANC (ser on no ser)

Poemes de Víctor Sunyol
Obra gràfica Vall Palou

tan sols espera
 tan sols encara no
 quan només el lloc, fins a
 sense res
 sense ni ser
 tampoc

tan sols potser

tan sols potser
 tot tan absent que ni sembla tot
 i fendir plecs sense ombra
 només un ara de no
 sense ni només
 o el no-res

tan sols desig

tan sols desig
 des d'un aquí lluny
 com un haver sense ni lloc ni què
 tot just essent
 just per no dir
 tot just això només

tan sols record

tan sols record
 sense ni res ni ahir
 el blanc més enllà de més on
 i el temps enlloc
 fendit
 occult el ser en el buit

tan sols silenci

tan sols silenci
 un ara fonent-se de nevada lleu
 potser ni entendre ni ser
 o només estant
 sense ni estar-hi
 i tots els sense del sens

tan sols el blanc

tan sols el blanc
 tot just entre
 sense ni veu tota la veu
 ni ombra ni solc ni ras
 tot just on el lloc
 tenir de res l'enyor

tan sols el plec

com el plec en espera o el blanc com potser entre el silenci del desig sense record

tan sols el plec

just des d'on l'enyor
o des d'on mai el lloc
ni tampoc veu en sobreveu
sense relleu ni plana
només així entre
tan sols el blanc

tan sols silenci

clivella de veure
la mirada calla
ni tampoc cap temps
cap res per al lloc de mai
endins del blanc
tan sols record

tan sols desig

més enllà de no ser
ni tampoc temps sense
només sentir només
per entre l'ara quiet
així la fesa de fendre
tan sols potser

tan sols el blanc

estant així estant
com entre on i sens desglaç
i no ser ni tenir
i mai entendre
ni tampoc estar
tan sols silenci

tan sols record

només això i no-res
en aquí d'enfora
des d'un saber que ni tampoc
com el mai del dir
i tot just ni callant
tan sols desig

tan sols potser

encara no el lloc
només com si sense
ni tampoc ser
ni no-res
encara tan sols
tan sols espera

com el record en desig o silenci com potser entre el blanc de l'espera sense plec. Victor Sunyol

Vallpalou

NO PUEDO VIVIR SIN ELLO

El movimiento constante y el desarrollo que comporta el mundo misterioso de la expresión. ¿Cuál es el dispositivo que genera círculos de afinidad desde la diferencia? ¿Qué es lo que se mueve dentro y nos hace llegar a cosas que tal vez ni pensábamos ni queríamos decir? ¿Qué quiere decir todo eso de "no puedo vivir sin ello"? ¿La creación como un lenguaje desconocido? ¿Devenimos el apunte de transmisión que valida una colaboración? ¿Dónde están los otros que nos habitan?

No quisiera ceñirme a los códigos que podrían etiquetar, fácilmente, una gran cantidad de conexiones con los lenguajes que nos son de sobras conocidos dentro de la abstracción, del informalismo... La identidad creativa es un hecho complejo porque todo se mueve en un proceso constante, como la vida, las circunstancias, lo que nos rodea en cada momento, los contornos y los abismos infinitos de nuestras propias intuiciones. En definitiva, lo que propongo es generar complicidades a través de las resonancias, las intuiciones, los silencios que nos habitan y nos permiten a nosotros, espectadores, crear un diálogo con la autora.

Ella, Teresa Vall Palou, no es una autora dada a hablar y precisar aspectos de su obra, alejándose siempre de todo aquello que

puede llegar a perpetuar un cliché, pero sí nos deja ver cómo trabaja, de una manera abierta, de acuerdo con la fluidez de una circulación que nunca se detiene. No quiere dar pistas que confundan la mirada limpia a las piezas (no encontramos títulos sino composiciones) y valora por encima de todo la diferencia que nos permite salir de un interior cómodo, demasiado bien acostumbrado a las rutinas, para adentrarnos en todo aquello que puede ser desconocido. Nunca recalca qué es lo que querría decir de su propia obra, como pasa tantas veces con el afán de proyectar límites y con los miedos que no permiten avanzar. Quiere que circulemos libremente para abrir diálogos en los que cada cual pueda entrar a compartir su mundo y salir con su propia experiencia. Quiere que leamos desde nuestra percepción íntima y que seamos nosotros los que nos lancemos de manera libre a interpretar.

Pero también hay un rastro inevitable que, de alguna manera, nos marca a todos y me interesa mucho descubrir relecturas sobre su propia obra, como si escribiera encima de lo que ya ha sido escrito después de borrarlo. De hecho, es una especie de palimpsesto que tiene que ver con la idea de proceso creativo, cuando tanto las ideas como los conceptos aparecen a lo largo

del tiempo de una manera diferente y se reescriben en un contexto nuevo. Muchas veces me he preguntado a mí misma sobre esta lectura transversal de días y años. Al final, me doy cuenta de que mi (tuyo, vuestro) tránsito por la vida es como un *grattage*, una necesidad de borrar (¡pero nunca del todo!) para volver a escribir.

A la poeta y ensayista Chantal Maillard también le llama la atención esta facilidad con la que reducimos a una persona a unos pocos datos, porque “una persona es una multitud de fragmentos, su vida no es una historia, sino un mapa o, mejor, una retícula o un rizoma que ofrece itinerarios diversos, cada uno de los cuales daría pie, si lo siguiésemos, a construir una historia distinta de las otras” (1). Es un planteamiento que comparto y me ha hecho avanzar en mi manera de entender al ser humano con todo lo que se deriva del encaje arte-vida, muy en consonancia con la actitud que proclama Vall Palou. La metáfora de la baba del caracol, como titula su ensayo Maillard, nos lleva hacia la expresión integradora del poetizar.

A medida que camino por su taller, recorriendo obra de diferentes etapas, mirando objetos, cerámicas y esculturas, observo otro punto decisivo de su proceso: trabajar a partir de un objeto encontrado y establecer encajes de ideas, percepciones, intuiciones... Y al oído, mientras sigo avanzando por este laberinto en su compañía, vuelvo a escuchar en voz baja el murmullo de otro tiempo vivido en mis inicios por los senderos del arte, el mundo intuido que había encontrado en los conceptos visuales y literarios de Italo Calvino. La validez de aquellas propuestas que él preveía como parte esencial de otra manera de percibir el mundo, ahora que ya estamos en el milenio que le corresponde y no es predicción, vuelven a manifestarse en este “todo es posible” que nos da la combinación y la multiplicidad de los lenguajes creativos. ¡Existir ya es esto! Existir es una estructura

abierta que necesita respirar para no quedarse ahogada en lo concreto, y la obra, tanto la que ya es un resultado físico como la que está en proceso, se puede montar y desmontar tantas veces como se quiera, romper con un *jo soc* (2) que —para muchos— es tan solo una falsa solidez a la que aferrarse, donde sentirse a gusto con cualquier afirmación enquistada en el tiempo.

Esta propuesta expositiva en la que se invita a un historiador del arte y a un poeta, me parece muy interesante por las diferentes versiones e interpretaciones que se pueden hacer cada vez de una obra. Y sí, no puedo vivir sin ello, porque el arte es una parte de este proceso para descubrirnos que, con las herramientas adecuadas para provocar y sorprendernos, nos sitúa en cada uno de los espacios del recorrido como si fuera un círculo de afinidades que se desdobra en una síntesis-antítesis, desplegando la diferencia de registros de Vall Palou. Un proceso abierto donde generar contrastes es lo más evidente como conjunto visual y al mismo tiempo como composición individual, siempre entre ritmos expresivos que desbordan cualquier mundo prescrito para habitarnos.

Luz, materia, color, transparencia (lo que se vislumbra por debajo de cada composición), opacidad, gesto, espacio, tiempo (lo que es palimpsesto de registros acumulados en la trama de un decurso infinito), azar..., un cúmulo de referencias que no estarían presentes sin el vacío y la ausencia. Aunque encontramos que la mayoría de las obras son de producción reciente, también se incluyen algunas que permiten abrir el arco del tiempo como si fuese una conversación en tránsito, una renovación constante de la percepción íntima.

La necesidad de abrir caminos en red para rehuir lo que ella no querría nunca —es decir: inscribirse en un cliché—, nos lleva a la escultura desnuda, el blanco de los muros con el blanco de unos volúmenes donde hay que valorar no solo las formas, sino cada

accidente de la materia; la pintura rascada y reescrita, como un palimpsesto de transparencias líquidas donde se diluyen las tramas con las piezas de cerámica blanca; el diálogo de la huella pictórica más austera con las líneas volumétricas que transitan, entre dos salas, para llevarnos a la gestualidad de una pintura que convive con la escritura; el tejido recuperado, con su propia huella, y transformado con la inserción de letras que abren y cierran alfabetos caligráficos, encuentra el otro objeto donde reflejarse: un marco antiguo de espejo que acoge su mundo más convulso de la línea; y ya, finalmente, el papel con todas las cualidades, otra vez el blanco que nos abría paso en el primer espacio, con dibujos, grabados, el planteamiento del libro objeto que recoge la poesía.

El papel, y especialmente el grabado, nos llevan a una magnífica exposición, realizada en esta Fundación. Gènesi 2015, al cuidado de Josep Maria Sala-Valldaura, nos situaba de lleno en la afinidad

que se produce entre la hoja blanca del escritor y la tela del artista, la complicidad que permite establecer conexiones a la hora de avanzar por caminos que desconocemos. Y D'això, no me'n sé estar, porque son los interrogantes múltiples los que permiten formar la pregunta sin respuesta o devenir, como decía Clarice Lispector, un paréntesis que nunca se cierra. Movimiento, tránsito, vida... ¿Qué es existir sino hacerse y crearse?

Glòria Bosch i Mir

(Traducción: Lorenzo Plana)

(1) Chantal Maillard, *La baba del caracol*. Madrid/México, Vaso Roto, 2014, p. 69.

(2) Glòria Bosch, *Qui sóc?* Museu d'Art de Girona/ Llibreria Sala Blanquerna de Madrid/ Sala Ibere Camargo. Usina del Gasómetro de Porto Alegre, 1999.

Vallpalou

I JUST CAN'T RESIST IT

The constant movement and development that comes with the mysterious world of expression. What is the device that creates circles of affinity out of differences? What is it that moves within us and brings us to things that we may not have thought about nor even wanted to say? What is all this about "I just can't resist it"? Is creation an unknown language? Do we become the transmission note that validates a collaboration? Where are the others who live within us?

I did not want to limit myself to codes that could easily label a large number of connections with the languages that are more than known to us within the fields of abstraction and informalism... Creative identity is a complex phenomenon because everything - including life, circumstances, what surrounds us at every moment, the contours and infinite abysses of our own intuition - moves within a constant process. In short, what I propose is to generate complicities through resonances, acts of intuition, the silences that possess us and which allow us - as spectators - to create a dialogue with the author.

She (Teresa Vall Palou) is not an author who likes to speak about and specify aspects of her work; she always tries to distance

herself from anything that could perpetuate a cliché. However, she does let us see how she works: in an open way, and in accordance with the fluency of a circulation which never ceases. She does not want to give away clues that would confuse the clear view of the pieces (we do not find titles, but rather compositions) and - above all else - she values the difference that allows us to come out from a comfortable interior, which is too well accustomed to routines, in order to immerse ourselves in everything that may be unknown to us. She never emphasizes what she would like to say about her own work, as so often occurs with the desire to project limits and with the fears that prevent us from advancing. Instead, she wants us to move around freely and to open dialogues in which each of us can enter and share her world and then leave it again, with our own experience. She wants us to read from our own intimate perception and for us to be the ones who throw ourselves freely into our interpretation.

Even so, there is also an inevitable trace which, in some way, marks us all and I am very interested to discover re-readings of her own work. It is as if she has written over what had previously been written after erasing it. In fact, it is a kind of palimpsest

that is associated with the idea of the creative process, in which both the ideas and the concepts appear in a different way over time and are rewritten in a new context. Many times, I have asked myself about this transversal reading of days and years. In the end, I realize that my (your, our) journey through life is like a grattage, which needs to be erased (but never completely!) in order to be rewritten.

This facility with which we reduce a person to a few items of data because "a person is a multitude of fragments, their life is not a story but a map - or, better still, a reticule, or even a rhizome - that offers various itineraries, each of which would lead, if we were to follow them, to us building a history different from others" is something that has also attracted the attention of the poet and essayist Chantal Maillard (1). It is an approach that I share and which has made me advance in my own way of understanding the human being, including everything that derives from the combination of art and life; this is very much in line with the attitude promoted by Vall Palou. The metaphor of the snail's drool, used by Maillard in her essay title, leads us to the integrating expression of writing poetry.

As I walk through her workshop, observing works from different periods, looking at objects, ceramics and sculptures, I see another decisive point in her process: working from an object that was found and establishing interactions involving ideas, perceptions, intuitions ... And, as I continue to advance through this labyrinth in her company, I once again hear whispered, in a low voice, the murmur of another time... one experienced at the beginning of my journeys along the paths of art, the world understood via intuition, which I had discovered in the visual and literary concepts of Italo Calvino. Now that we are in the millennium that corresponds to them, rather than in the midst of a prediction, the validity of those proposals that he foresaw

as an essential part of another way of perceiving the world are again manifested in this "everything is possible" that we are given by the combination and multiplicity of creative languages. This is existence! Existence is an open structure that needs to breathe so as not to be drowned in what is concrete, and work – both that which is already a physical result and that which is still in process - can be assembled and disassembled as many times as you like, breaking away from the I am (2) which - for many - is just a form of false solidity to cling on to and where they can feel at ease with any affirmation embedded in time.

This expository proposal to which an art historian and a poet have been invited, seems very interesting to me because of the different versions and interpretations that can be made of a work each time it is visited. And yes, I just can't resist it, because art is part of this process of discovering ourselves which - with the right tools to provoke and surprise us - places us in each of the spaces along the way, as if it were a circle of affinities that unfolds in a synthesis-antithesis, unpacking the difference in registers in Vall Palou's work. It is an open process in which generating contrasts is most evident as a visual set and - at the same time - as an individual composition that is always located between expressive rhythms which overwhelm any world prescribed for us to inhabit.

Light, matter, colour, transparency (what can be glimpsed from beneath each composition), opacity, gesture, space, time (the palimpsest of accumulated registers in the plot of an infinite discourse), chance ..., an accumulation of references which would not be present without emptiness and absence. Although we find that the majority of these works have been produced recently, they also include some that make it possible to open the arc of time as if it were a conversation in course: a constant renewal of intimate perception.

The need to open paths in a network in order to escape from what she would never want – in other words, to be included within a cliché - leads us to the naked sculpture, the white walls with the white of a few volumes in which it is necessary to value not only the forms, but each accident of matter; the scraped and rewritten painting, like a palimpsest of liquid transparencies where the plots are diluted with the pieces of white ceramic; the dialogue of the most austere pictorial imprint with the volumetric lines that transit, between two rooms, to take us to the gesturing of a painting that coexists with writing; the recovered fabric, with its own imprint, and which has been transformed with the insertion of letters that open and close calligraphic alphabets, finds the other object in which to reflect itself: an old mirror frame that welcomes its most convulsive world of line; and now, finally, the paper with all the qualities, again the whiteness that opened the way for us in the first space, with drawings, engravings, the plan for the target book that brings together all the poetry.

The paper, and especially the engraving, take us to a magnificent exhibition, organised by this Foundation. Gènesi 2015, from the careful hands of Josep-Maria Sala-Valldaura, clearly places us within the affinity that is produced between the white sheet of the author and the artist's canvas, the complicity that allows us to establish connections when it comes to advancing along paths that are unknown to us. And D'això, no me'n sé estar, because it is multiple questions that allow us to form the question without an answer or to become, what Clarice Lispector called, a parenthesis that never closes. Movement, transit, life ... What is it like to exist other than to become and to be created?

(Traducció: Malcom Hayes)

(1) Chantal Maillard, *La baba del caracol*. Madrid/México, Vaso Roto, 2014, p. 69.

(2) Glòria Bosch, *Qui sóc?* Museu d'Art de Girona/Llibreria Sala Blanquerna de Madrid/Sala Ibere Camargo. Usina del Gasómetro de Porto Alegre, 1999.

Vallpalou

ÇA, C'EST PLUS FORT QUE MOI

Le mouvement constant et le déploiement que renferme le mystérieux monde de l'expression. Quel est ce mécanisme qui génère des cercles d'affinité à partir de la différence? Qu'est-ce qui nous secoue par-dedans pour nous susciter des choses que nous ne pensions ni ne voulions probablement pas dire ? Qu'est-ce que tout ceci, qui est plus fort que moi ? La création comme un terrain où explorer un langage inconnu ? Devenons-nous l'esquisse de transmission qui valide une collaboration ? Où sont les autres qui nous habitent?

Je ne voudrais pas m'en tenir aux codes qui pourraient facilement étiqueter une foule de connexions avec les langages plus que familiers du monde de l'abstraction, de l'informalisme... L'identité créative est un fait complexe car tout s'y agite dans un déroulement perpétuel, comme la vie, les circonstances, ce qui nous entoure à chaque instant, les contours et les abîmes infinis de nos propres intuitions. En fin de compte, voilà ce que je vous propose : composons ensemble des complicités à travers les résonances, les intuitions, les silences qui nous habitent et nous permettent à nous, spectateurs, de créer un dialogue avec la créatrice.

Elle, Teresa Vall Palou, n'est pas un auteur qui se prête à parler de son œuvre, à en préciser des aspects, elle s'écarte toujours de tout ce qui pourrait contribuer à perpétuer un cliché, mais en revanche elle nous laisse la voir travailler, ouvertement, en harmonie avec la fluidité d'un mouvement qui ne repose jamais. Elle ne veut pas donner d'indications qui brouilleraient la pureté du regard sur ses œuvres (nous n'y trouverons pas de titres, seulement des compositions) et apprécie par-dessus tout la différence qui nous permet de nous extraire d'un intérieur confortable, trop bien calés dans nos routines, pour nous plonger dans tout ce qui peut s'avérer inconnu. Elle ne souligne jamais ce qu'elle voudrait dire de son œuvre, comme cela arrive si souvent, quand on veut projeter des limites et des peurs qui nous paralysent. Elle, elle veut nous voir circuler libres, afin de déclencher des dialogues où chacun puisse entrer pour partager son monde et en ressortir muni de sa propre expérience. Elle veut que nous la lisions depuis notre intime perception et que nous nous lancions seuls à interpréter librement.

Cependant il y a aussi une empreinte inévitable qui, d'une certaine manière, nous marque tous, et il m'intéresse fortement de découvrir des relectures de son œuvre, comme si elle écrivait

par-dessus ce qui a déjà été écrit, après avoir été effacé. C'est en fait une sorte de palimpseste en relation avec l'idée de processus créatif quand, dans la même mesure, idées et concepts se présentent au fil du temps de façon différente, puis se réécrivent dans un nouveau contexte. Je me suis bien souvent posé la question au sujet de cette lecture transversale des jours et des années. Finalement, je réalise que ma (ta, votre) traversée de la vie est comme un grattage, un besoin d'effacer (mais jamais tout à fait !) pour écrire à nouveau.

La poète et essayiste Chantal Maillard se sent aussi interpellée par cette facilité avec laquelle nous réduisons une personne à quelques données, car « une personne est une multitude de fragments, sa vie n'est pas une histoire, mais une cartographie ou, mieux, un réticule ou un rhizome offrant divers itinéraires, dont chacun permettrait, si on le suivait, de construire une histoire différente à chaque fois» (1). C'est une perspective que je partage, qui m'a fait avancer dans ma façon de comprendre l'être humain dans tout ce qui découle du binôme art-vie, et très en accord avec l'attitude que soutient Vall Palou. La métaphore de la bave de l'escargot, selon le titre de l'essai de Maillard, nous mène à l'expression intégratrice du fait de poétiser.

Au fur et à mesure que je me déplace dans son atelier, à faire glisser les tringles coulissantes où sont accrochées des œuvres de différentes périodes, à regarder des objets, céramiques et sculptures, je remarque un autre point décisif de sa démarche : travailler à partir d'un objet trouvé et y créer un assemblage d'idées, de perceptions, d'intuitions... Et, au creux de mon oreille, tandis que je continue d'avancer avec elle dans ce labyrinthe, se glisse de nouveau, tout bas, le murmure d'un autre temps vécu, celui de mes premiers pas dans l'art, ce monde pressenti que j'avais découvert à travers les conceptions visuelles et littéraires d'Italo Calvino. La validité de ces propositions qu'il

avançait comme l'essentiel d'une autre façon de percevoir le monde, maintenant que nous sommes arrivés au millénaire qu'il annonçait et qu'il ne s'agit plus de prédiction, se révèle de nouveau dans ce «tout est possible» que nous offrent la combinatoire et la multiplicité des langages créatifs. Exister, c'est déjà ça ! Exister, c'est cette structure ouverte qui a besoin de respirer pour ne pas étouffer dans le concret, et l'œuvre, aussi bien celle qui est déjà un résultat perceptible que celle qui est en cours, peut être montée et démontée autant de fois qu'on le souhaitera, rompre avec un je suis (2) qui –pour plus d'un– n'est qu'un faux refuge où se calfeutrer, où accepter à l'aise n'importe quelle affirmation fossilisée.

Je trouve extrêmement intéressante cette idée d'exposition où sont invités un historien de l'art et un poète, car elle permet de proposer à chaque fois plusieurs versions et interprétations différentes d'une œuvre. Et oui, ça, c'est plus fort que moi, parce que l'art est une des parties de ce mécanisme nous faisant découvrir que, avec les outils idoines pour nous provoquer, nous surprendre, il nous situe dans chacun des espaces du parcours comme s'il s'agissait d'un cercle d'affinités qui se dédouble en synthèse-antithèse, grâce au déploiement de la différence de registres de Vall Palou. Un processus ouvert où la génération de contrastes est plus qu'évidente, en tant qu'ensemble visuel et, à la fois, comme composition individuelle, toujours au cœur de rythmes expressifs qui vont au-delà de tout monde qui nous soit imposé.

Lumière, matière, couleur, transparence (c'est cette lueur par-dessous chaque composition), opacité, geste, espace, temps (c'est ce palimpseste de registres accumulés dans la trame d'un déroulement infini), hasard..., une multitude de références qui n'existeraient pas sans le vide et l'absence. Et bien que la plupart des œuvres soient de production récente, s'y trouvent

aussi certaines autres qui permettent de déplier l'arc du temps, comme dans une conversation ininterrompue, une rénovation constante de la perception intime.

Le besoin d'ouvrir des réseaux de chemins pour fuir ce qu'elle n'accepterait jamais –c'est-à-dire : s'inscrire dans un cliché– nous mène à la sculpture nue, le blanc des murs avec le blanc de volumes dont il faut apprécier aussi bien les formes que chaque accident de la matière : la peinture grattée et réécrite, comme un palimpseste de transparences liquides où les trames se diluent avec les œuvres de céramique blanche ; le dialogue de l'empreinte picturale la plus austère avec les lignes volumétriques qui transitent, entre deux salles, pour nous conduire à la gestualité d'une peinture qui cohabite avec l'écriture ; le tissu récupéré, avec ses propres marques, puis transformé par l'insertion de lettres qui ouvrent et ferment des alphabets calligraphiques (A et Ω), et qui trouve l'autre objet où se refléter: l'ancien cadre d'un miroir qui accueille le monde terriblement spasmodique de la ligne; et puis, finalement, le papier dans toutes ses qualités, de nouveau le blanc qui nous frayait le passage dans le premier espace, avec des dessins, des gravures, et la proposition du livre-objet qui accueille la poésie.

Le papier, et tout spécialement la gravure, nous ramène à une exposition magnifique réalisée dans cette Fondation. Gènesi 2015, commissariée par Josep Maria Sala-Valldaura, nous situait au cœur de l'affinité qui se produit entre la page en blanc de l'écrivain et la toile de l'artiste, la complicité qui permet d'établir des connexions au moment d'avancer sur des chemins inconnus. Et Ça, c'est plus fort que moi, parce que ce sont ces multiples inconnues qui permettent de formuler la question sans réponse, ou de devenir, comme le disait Clarice Lispector, une parenthèse jamais fermée. Mouvement, franchissement, vie... Exister, qu'est-ce, sinon se faire et se créer?

Glòria Bosch i Mir

(Traduction de Nathalie Bittoun-Debruyne)

(1) Chantal Maillard, *La baba del caracol*. Madrid/México, Vaso Roto, 2014, p. 69.

(2) Glòria Bosch, *Qui sóc?* Museu d'Art de Girona/ Llibreria Sala Blanquerna de Madrid/ Sala Ibere Camargo. Usina del Gasómetro de Porto Alegre, 1999.

Exposició produïda per - Exposición producida por - *Exhibition produced by:*

Comissària - Comisaria - *Curator:* Glòria Bosch

Patronat - Patronato - *Board of Trustees:*

Presidenta - Presidenta - *Chairperson:* Teresa Vall Palou

Vicepresident - Vicepresidente - *Vice Chairman:* Vicenç Altaió

Secretari - Secretario - *Secretary:* Bonaventura Rebés González Nandín

Patró - Patrón - *Patron:* Josep Pedrós i Riasol

Patró - Patrón - *Patron:* Joan Marí Vall

© de l'edició - de la edición - *of the Edition:* Fundació Vall Palou

© dels textos - de los textos - *of the texts:* els autors - los autores - *the autors*

© dels poemes - de los poemas - *of the poems:* Víctor Sunyol

© de les traduccions - de las traducciones - *of the translations:* Lorenzo Plana (ESP), Malcom Hayes (ENG), Nathalie Bittoun-Debruyne (FR)

Disseny gràfic - Diseño gráfico - *Graphic design:* Arts Gràfiques Bobalà, SL

Fotografies - Fotografías - *Photographs:* Arts Gràfiques Bobalà, SL

Textos adjunts a les obres i selecció d'epígrafs

Textos adjuntos a las obras y selección de epígrafes

Texts linked to the work and headings' selection: Jaume Pont

Impressió - Impresión - *Printing:* Arts Gràfiques Bobalà, SL

Dipòsit Legal - Depósito Legal - *Legal Deposit:* L 1342-2017

Tots els drets reservats

Fundació Vall Palou

Carrer Roger de Llúria 2, baixos

E-25005 Lleida. UE

Tel/fax: +34 973 254 937

www.fundaciovallpalou.org

